

Исакъ (гледа я, но не казва нищо).

Тудорка (спираща се сръбшта му).

Какво ме гледашъ? Мария се сгласила съ Иванка да погуби татка си...

Исакъ (запретява ѝ съ ръка).

Полека, Тудорке! не знаешъ ли, че не сме въ Цариградъ?
(огледва се на страни).

Тудорка (снижава гласъ).

Но чувай, тате, чувай! Мария е съгласна съ Иванка, тя му казала пжтятъ отъ дъ да влѣзе, безъ да го види нѣкой, въ царскитъ палати и да убие татка ѝ, дору той спи... Чувашъ ли?

Исакъ (поподръпва се и сдържано се смѣе).

Това ли е било? (смѣе се).

Тудорка.

Но, тате, тя сама му дала ключатъ...

Исакъ.

Е, Тудорке, хубава си, ама си глупичка. Татку ти не е отъ онѣзи, дѣто да не знаятъ какво вършатъ. Бѣди спокойна, чедо мое. Азъ видѣхъ всичко, — и какъ Иванку лѣжеше Мария за да измами отъ нея ключатъ, и какъ тя се склони, какъ се плашеше, какъ се огледваше на самъ на татъкъ, и всичко, всичко... Нищо не можя да се скрие отъ мене.

Тудорка.

Но тя не казва на татка си, тате, чувашъ ли? на татка си не казва.

Исакъ (разтрива ръцѣ).

Така и трѣба, Тудорке, така и трѣба. Не бой се, работата върви много добръ. Но, ха-ди да си вървимъ сега.

Тудорка.

Само гледай, тате, да не стане нѣшто че... (утиватъ си).